

DRUHÁ ADVENTNÁ NEDEĽA C

Pred mesiacom som mal možnosť s pútnikmi navštíviť Svätú zem. Čo ma okrem iného po jednom a pol roku zaujalo, bolo množstvo vybudovaných nových rýchlostných ciest, mostov a tunelov. Je to naozaj veľké dielo, ktoré sa buduje aj u nás. Odstraňujú sa kopce, zasypávajú sa priehlbiny, a tak sa vybuduje rovná, široká diaľnica, aby sa po nej dalo bezpečne a rýchlo jazdiť.

Aj nám dnešné evanjelium prikazuje: «Pripravte cestu Pánovi!»

Jedná sa o veľmi dôležitú cestu, ktorou sa má Pán Boh dostať k nám a my k nemu. Otázka je, kto má túto cestu pripraviť? Pozorne si vypočujme alebo prečítajme aj dnešné prvé čítanie od proroka Barucha, ktorý pôsobil v Babylóne, keď tam boli Židia odvlečení kráľom Nabuchodonozorom, ktorý zničil tak Jeruzalem, ako aj chrám. Zajal izraelského kráľa Sedekiáša, ktorému dal pred jeho očami zabiť synov a potom prikázal vylúpiť mu oči. Všetko bohatstvo, a nadovšetko celý zlatý poklad z chrámu, odviekol do Babylónu. O 5 rokov neskôr po tejto, pre Židov tak strašnej a tragickej udalosti, Židia v Babylóne plakali za chrámom, za vlasťou a domovinou. Vtedy prišiel k nim prorok Baruch, ktorý bol pisárom proroka Jeremiáša a predniesol im tie slová, ktoré sú v dnešnom prvom čítaní: «Jeruzalem, zbleč rúcho smútku a nešťastia, lebo Boh ti vráti tvoju slávu...»

Boh rozkáže znížiť každý vysoký vrch a vyplniť údolie na rovnú cestu, aby Izrael bezpečne kráčal k Božej sláve. Baruchovo proroctvo sa splnilo o 65 rokov neskôr, keď Perský kráľ Kýros dobyl Babylonskú ríšu a dekrétom povolil Židom vrátiť sa do svojej vlasti a vybudovať si na rozvalinách prvého chrámu svoj druhý chrám. Tento však nebol taký nádherný ako prvý, ale bol príčinou veľkej radosti. Vtedy si Židia naozaj vyzliekli rúcho smútku a obliekli si rúcho radosti, lebo im Pán Boh otvoril cestu zo zajatia k slobode a sláve.

A teraz sa vráťme k tretiemu čítaniu dnešnej svätej omše a k výzve: «Pripravte cestu Pánovi!» Všimnime si, že tak, ako kedysi otvoril Pán Boh cestu Židom, tak aj nám otvoril cestu z našej biedy a hriechu do nebeského Jeruzalema. Touto cestou je sám Ježiš Kristus, ktorý o sebe vyhlásil, že je „cesta...“ On je cesta k nám a zároveň On je aj naša cesta k Bohu.

Ale nepredstavujme si, že Boh nám povie: «Teraz je už hotová moja cesta k vám, prídem k vám, či sa vám to páči alebo nie.» Nie. On rešpektuje našu slobodu, preto sa nám nasilu nevnucuje. Ale môžeme povedať, že Pán Boh je síce prvý, ktorý stavia cestu medzi ním a nami, ale si žiada, aby sme sa aj my pričínili na stavbe cesty z našej strany. Vtedy správne pochopíme výzvu proroka Izaiáša povedanú Jánom Krstiteľom pri rieke Jordán.

A čo žiada od nás táto výzva? Vieme, že cestou od nebeského Otca je Ježiš Kristus. Z jeho nauky (v evanjeliách) vieme, že sa mu máme pripodobňovať svojím životom, napr. dobrotou, láskavosťou, v sebaovládaní... Odstraňovať zo svojho života, čo je v ňom nerovné, hrboľaté, krivé, tak ako je to pri stavbe diaľnice, aby bola bezpečná. Čím viacej sa nám to bude dariť, tým viacej budeme budovať cestu k Pánu Bohu. Aby sa nám to darilo, tak sa nám On sám dáva vo Sviatosti oltárnej, aby sme sa mohli ustavične skrze neho a s ním a v ňom zblížovať s naším nebeským Otcom. On je naozaj tou cestou, ktorá vedie od nebeského Otca k nám a od nás k nebeskému Otcovi.

Prajem vám všetkým ochotu a usilovnosť v budovaní tejto cesty najmä v tomto adventnom období, aby naše vianočné sviatky, na ktoré sa pripravujeme, boli plné milostí, radosti a požehnaní.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.